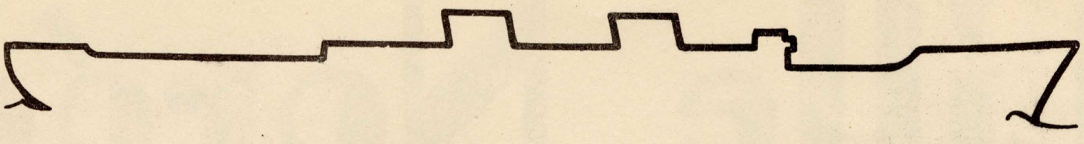
Lille Norge
AVISEN

72 AAR - 3 AUGUST 1944



HAAKON VII



QUICK TURN-AROUND



There are all kinds of "turn arounds" in wartime. But the one that probably counts most is that of the ship herself—minimum elapsed time between docking and departure. Tollefsen performance during these often short intervals has given added importance to the word QUICK when time is at a premium.

TOLLEFSEN BROTHERS

Marine Contractors

Established 1914

BOILER BRICK WORK • TURBINING • APEXIORIZING • SCALING • PAINTING

ERIE BASIN, BROOKLYN, N. Y. MAin 4-1050-1-2

a known reputation



NR. 5. AUGUST 1944 4. AARG.

INNHOLDSFORTEGNELSE:

GUD SIGN VÅR KONGE GOD

TIL HAAKON REX

NORWAY
Speech by Gerald Noxon

TAPT PERSONELL

THE MAN WITH THE BROKEN FINGERS
Carl Sandburg

DEKORASJONER OG UTMERKELSER

VÅR NYE ÖVERSTKOMMANDERENDE

RED CROSS BESÖKER LILLE NORGE

SANDHETEN OM DE GAMLE VIKINGER
Karrikatur

TENNISPLASSEN
Karrikatur

EN GOD LÖSNING
Karrikatur

OVER TIDER OG HAVET
Av Paal Roschberg

IMPERIUM NORVEGICUM

ECCE HOMO
Dikt

KIRKEN, RETTEN OG BAJONETTEN
Av Pan

R.N.A.F.
NEWSPAPER FUND

GUD SIGN VAAR KONGE GOD

AV N. FOGTMANN

Gud sign vår konge god,
gi ham i fare mod,
Gi ham din fred!
Gi du ham vise råd,
styrk ham i all hans dåd,
Styrt svik og ondskaps råd
i støvet ned!

Høit sverger Norges mann
hver i sitt kall, sin stand,
Troskap sin drott.
Trofast i liv og død,
tapper i krig og nød,
Altid vårt Norge lød
Gud og sin drott.

TIL HAAKON REX

Idag, den tredje August Nitten-hundrede-og-fire-og-firti, senner vi en hilsen over havet til Haakon den Syvende, Norges Konge, paa Hans Majestets To-og-sytti-aarige födselsdag, for aa uttrykke vaar dypfölte respekt og beundring for Hans Majestets trofasthet mot Norge, under de skjebnesvangre ulykker som har rammet vaart land, og Hans faste tro paa at retferdighet skal herske over landet.

Vi vet at vaar Konge er en fredens mann og at det Norske Folk er et fredens Folk; men aldri vil vi ha fred for en hvilkensomhelst pris. Fred kan bli for dyrekjöpt. Kongen og Folket staar fast forenet i den overbevisning at bomber og brann, lannflyktighet og konsentrasjonsleir, er bedre enn hakekorset.

Denne sterke selvtillid hos Konge og Folk er dypt rotfestet i de Norske Kongers og det Norske Folks enkle tro paa sandhet og retferdighet. Folkets aand kan aldri overvinnes med kuler og krutt. Vaar Konges tro paa det Norske Folk, og Folkets tro paa Norges Konge, er saa ekte at den aldri kan beseires utenfra. Den kan kun gaa tilgrunne gjennem en nasjons egen dekadanse.

Folket har lidt og blödd — men Folket bestaar pröven. En verdig arv til kommende slekter.

Vi hilser vaar Konge, Haakon den Syvende, — tro mot sitt Folk, tro mot sine idealer, tro mot de Kongelige tradisjoner.

Hans navn skal lenge lyse i Norges — og verdens — historie.

Gud bevare Kongen.

C B C's
"THE WORLD AND OURSELVES"
NORWAY

Editors note: The fifth in a series of broadcasts by Gerald Noxon, dealing with foreign countries and their relations with Canada, Mr. Noxon talks about some aspects of the history of Norway on July 12th 1944 from CBL, Toronto, to Trans-Canada Network of the CBC.

Published in "Lille Norge Avisen" by courtesy CBC.

MR. NOXON'S SPEECH.

The history of the Norwegian people is remarkable in at least two ways: first, it is a very long history, stretching far back into the remote past of the world: Second, it has a continuity of line found in very few nations.

We can be pretty sure that there were Norwegians living in Norway more than four thousand years ago. That means that Norwegians can legitimately claim to be one of the oldest nations in the world, a fact which should never be forgotten by those who want to understand Norway. The amazing continuity of the Norwegian story through so many centuries is due to the fact that the original inhabitants of the territory were never driven out of their country and no foreign invaders were ever able to settle in it. The successive waves of Tartars, Goths, Vandals, Romans and Arabs that swept over such large areas of Europe at one time and another never reached Norway. And so Norway is basically an all-Norwegian product, a land made by the Norwegians themselves for themselves over a period of forty centuries.

Of course there's comparatively little known about the very early history of the country, but we can say that up to the middle of the 9th century the Norwegian people lived in loosely knit social structure, made up of a number of small, semi-independent kingdoms. But in the middle of that century a certain chieftain by the name of Harold the Fairhaired came into prominence on the Norwegian scene. In a battle fought near the town of Stavanger Harold the Fairhaired won a decisive victory over a number of other important Norwegian chieftains in the year 872, and from that date the story of a unified Norway begins. The consolidation of the country was continued by succeding Kings. It lead to a great upsurge of national energy which found expression in a growing population and a general tendency to expansion. Similar periods of national development are to be found in

the histories of all nations, and they are usually marked by an agressive national spirit, a passion for exploration and conquest, involving acts of war and piracy, and a sort of general swashbuckling attitude. Norway passed through just such a period, but it came very early in the national development and Norwegians got the swashbuckling out of their system long before most European nations had ever discovered their own identities.

In Norway that period of expansion was the period of the Vikings. It began in the ninth century and was more or less over by the middle of the eleventh, before the Norman conquest of Britain. From what we know of the Vikings, we can tell that they must have been remarkably interesting fellows, a strange mixture of peasant, sailor, warrior and trader, essentially boisterous and ambitious. Their ruthlessness and greed were, however, largely offset by their talent for exploration, their singular daring and their great seamanship. In their heyday, Vikings from Norway established settlements in Northern France, England, Scotland, Ireland and on most of the Islands of the North Atlantic. In their tiny ships they ranged far over the Western seas and colonized Iceland and Greenland. One of them, the famed Leif Erickson even reached the continent of North America. Certainly the Vikings were sailors and explorers almost without rivals in world history, but they lacked the ability to hang on to their conquests, and the Norwegian Empire, built up at the height of Viking energy, slowly dwindled away until Norwegian Kings held sovereignty only over the Faroes, Shetlands, Orkneys and Greenland.

The entire Viking achievement was based on sea power, which in turn depended on that natural ability of seamanship, always a characteristic of the Norwegian people as a whole. That ability which has varied in extent and intensity through the centuries has never been entirely lost and it forms a most important part of Norway's amazing continuity of history. There is no more important fact in Norway at this moment.

Norway has never been conquered by a foreign invader, and the present German occupation is included in that statement, but perhaps even more important is the fact that Norwegians have never enslaved each other. The Feudal system which formed the basis of life in mediaeval Europe as a whole was never introduced into Norway. The Norwegian

peasant has always been a free man and there is nothing more important than that fact in the Norwegian story.

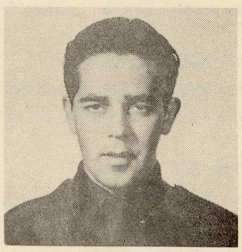
As Viking energy gradually subsided the sea power of the German Hanseatic cities grew stronger and, slowly but surely, the German obtained a stranglehold over Norwegian trade. At the same time, for some reason, the Norwegian climate began to grow colder, the people less active. Then from the European mainland came the Black Death which took a terrible toll in Norway. It was even worse than in England. And so Norway, weakened in many ways was obliged to seek preservation in unions with other Scandinavian nations from the beginning of the fourteenth century. The most important and long-lived of these unions was that with Denmark which lasted from 1397 to 1814. For the first three hundred years of the Union the fortunes of Norway were at a low ebb. The Orkneys and Shetlands were lost and certain Eastern Norwegian provinces were yielded to Sweden. However in 1660, Norway formally obtained a legal status of equality with Denmark in the Union. It didn't mean a great deal, as the Norwegians were still subject to the autocratic rule of the Danish King, but it was a step forward towards the renewal of Norwegian prosperity and it marked the beginning of a new period of economic development in Norway.

During the Napoleonic wars, which had such a tremendous effect on the destinies of many nations, the British sea blockade isolated Norway from Denmark. At the peace of Kiel in 1814 the Danish King was forced to yield his sovereign rights over Norway to King Charles of Sweden but he was allowed to retain his right over Iceland, Greenland, and the Faroe Islands which had been obtained from Norway during the period of union. And that is how the last of the Viking conquests were lost to Norway. The shifting of countries from one sovereignty to another was a well established procedure in Europe at the time of Napoleon, but the Norwegians were far from happy at being transferred lock, stock and barrel to the King of Sweden. They maintained that the King of Denmark had a perfect right to renounce every claim to sovereignty over Norway for himself and his heirs, but he was not entitled to cede an unconquered country to an enemy King, such as Charles. So the Norwegians took matters into their own hands. They asked the Crown Prince, Christian Frederick who lived in Norway to convoke a constituent assembly to prepare a new constitution

for an independent Norway. The prince agreed and the assembly met at Eidsvold in the spring of 1814. It gave Norway a constitution under which the country has lived and prospered ever since. The first article of that constitution reads as follows: "The Kingdom of Norway is a free, independent, indivisible and inalienable kingdom. Its form of government is a limited and hereditary monarchy."

The constitutuon as a whole is a remarkable document, assuring Norwegians in precise and formal manner of that freedom of the individual so essential in their conception of life. The provisions of the constitution were carefully worked out to take care of any situation which might arise in the future. And so when the Germans occupied Norway in 1940 the Norwegian Parliament saw it's duty and did it promptly.

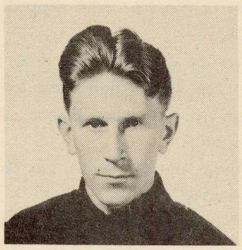
FÖLGENDE PERSONELL ER MELDT SAVNET, DOED ELLER OMKOMMET I SISTE MAANED:



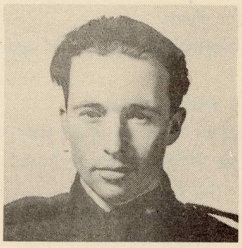
FEN. 2029 P. CONRADI HANSEN
SVN. 16-6-44



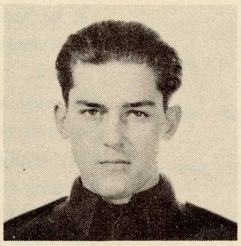
FEN. 1613 N. M. RIUNG
SVN. 4-7-44



SERSJ. 2148 E. B. OLUFSEN
DÖD 27-6-44



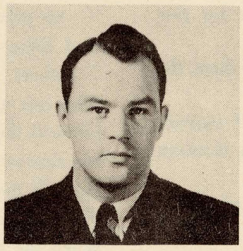
LT. 1195 PER HATTREM
SVN. 30-6-44



FEN. 1926 J. HELLAND
SVN. 5-7-44



LT. 740 KJELL SANDVIG
SVN. 15-6-44



LT. 846 J. M. JACOBSEN
SVN. 16-6-44

LT. 40 ODD G. JONASSEN.....OMK. 22-6-44

KPT. 5882 L. T. HEYERDAHL - LARSEN.....OMK. 20-6-44

FLS. 2 1478 JOAKIM A. W. EILERTSEN.....OMK. 25-6-44

(FOTOGRAFIER FINNES IKKE I KANADA).

THE MAN WITH THE BROKEN FINGERS

By Carl Sandburg

Down from the spruce and evergreen mountain timbers of Norway—
And across Europe and the Mediterranean to the oasis palms of Libya—
He lives and speaks sign language of lost fingers.
From a son of Norway who slipped the Gestapo nets, the Nazi patrols,
The story comes as told among those now in Norway.
Shrines in their hearts they have for this nameless man
Who refused to remember names, names, names the Gestapo wanted.
"Tell us these names, Who are they? Talk! We want those names!"
And the man faced the Gestapo, looked them in the eye, and hours passed and no names came—hours on hours and no names for the Gestapo.
They told him they would break him, as they had broken others.
The rubber hose slammed around face and neck.
The truncheon handing pain with no telltale marks,
Or the distinction of the firing squad and death in a split second—
The Gestapo considered these and decided for him something else again.
"Tell us those names. Who were they? Talk! Names now—or else!"
And no names came—over and over and no names.

So they broke the little finger of the left hand,
Three fingers came next and the left thumb bent till it broke.
Still no names and there was a day and night for rest and thinking it over.
Then again the demand for names and he gave them the same silence.
And the little finger of the right hand felt itself twisted,
Back and back twisted till it hung loose from a bleeding socket.
Then the three more fingers cracked and splintered one by one
And the right thumb back and back into shattered bone.
Did he think about violins or accordions he would never touch again?
Did he think of baby or woman hair he would never again play with?
Or of hammers or pencils no good to him any more?
Or of gloves and mittens that would always be misfits?
He may have laughed half a moment over a Gestapo job.
So now for a while he would handle neither knife nor fork
Nor lift to his lips any drinking cup handle.
Nor sign his name with a pen between thumb and fingers.
And all this was half way—there was more to come.

The Gestapo wit and craft had an aim.
They wanted it known in Norway the Gestapo can be terrible.
They wanted a wide whispering of fear.
Of how the Nazis handle those who won't talk or tell names.
"We give you one more chance to co-operate."
Yet he had no names for them.
His locked tongue, his Norwegian will pitted against Nazi will.
His pride and faith in a free man's way.
His welcoming death rather than do what they wanted—
They brought against this their last act of fury,
Breaking the left arm at the elbow,
Breaking it again at the shoulder socket—
And when it came to in a flicker of opening eyes
They broke the right arm first at the elbow, then the shoulder.
By now of course he had lost all memory of names, even his own.
And there are those like you and me and many, many others.
Who can never forget the Man with the Broken Fingers,
His will, his pride as a free man, shall go on.
His shadow moves and his sacred fingers speak,
He tells men there a thousand writing shattering deaths.
Better to die one by one than to say yes, yes, yes.
When the answer is no, no, no and death is welcome and death comes soon.
And death is a quiet step into a sweet clean midnight.

Note: This poem was written by Carl Sandburg, the National Committee Chairman of the Swedish-American Drive, Wings for Norway, after attending a rally in Minneapolis addressed by the good-will flyers, when this story was told of a friend of the pilot's who refused to divulge the names of his companions in an anti-Nazi group in Norway. He died telling the Nazis nothing.

DEKORASJONER OG UTMERKELSER TILDELT PERSONELL I FLYGEVAAPENET.

Major	1152 H. Mæhre.....	Distinguished Flying Cross	3/9-42.
Major	1018 Wilhelm Mohr.....	Distinguished Flying Cross	3/9-42.
Kaptein	1154 K. Birksted.....	Distinguished Flying Cross	3/9-42.
Major	1150 Odd Bull.....	Mentioned in a Despatch for Distinguished Service	11/6-42.
Soldat	2138 Johannes W. Löken.....	Krigsmedaljen	27/10-42.
Soldat	2179 Finn Borchgrevink.....	Krigsmedaljen	27/10-42.
Kaptein	M3 Hans A. Bugge.....	Krigskorset Post Mortem	27/11-42.
Kaptein	1151 Jens S. Hertzberg.....	Krigskorset Post Mortem	27/11-42.
Major	O. Bull	St. Olafsmedaljen	11/2-43.
Kapt.	S. Sem	St. Olafsmedaljen	11/2-43.
Ltn.	H. Leifseth	St. Olafsmedaljen	11/2-43.
Fen.	Helmer Grundt-Spang	St. Olafsmedaljen	13/4-43.
Fen.	Marius Eriksen	St. Olafsmedaljen	13/4-43.
Kapt.	Thorstein Diesen	Krigsmedaljen	13/4-43.
Kapt.Lt.	Carl J. Stansberg	Krigsmedaljen	13/4-43.
Ltn.	Håkon Olav Rustad	Krigsmedaljen	13/4-43.
Ltn.	Stein Abildsöe	Krigsmedaljen	13/4-43.
Fen.	Rolf Larum	Krigsmedaljen	13/4-43.
Fen.	Per Devold	Krigsmedaljen	13/4-43.
Fen.	John Buer	Krigsmedaljen	13/4-43.
Fen.	Kåre Skabo	Krigsmedaljen	13/4-43.
Fen.	John Christiansen	Krigsmedaljen	13/4-43.
Fen.	Trygve Schieldsöe	Krigsmedaljen	13/4-43.
Fen.	Rolf M. Gabrielsen	Krigsmedaljen	13/4-43.
Fen.	Bredo Thurmann-Nielsen	Krigsmedaljen	13/4-43.
Fen.	Hans Olai Holdö	Krigsmedaljen	13/4-43.
Fen.	Thorbjörn Gunnerud	Krigsmedaljen	13/4-43.

DEKORASJONER OG UTMERKELSER TILDELT PERSONELL I FLYGEVAAPENET.

Fen.	Alf Sundt-Jacobsen	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Fen.	Tamalf Camillo Halvorsen	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Fen.	Hans Engebrigtsen	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Kvm.	Haarek Harr-Hansen	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Kvm.	Oluf Hilmar	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Kvm.	Olaf Årsether	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Kvm.	Alf Nicolai Thomassen	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Kvm.	Johan Hansen-Just	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Kapt.lt.	Håkon Offerdal	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Kapt.lt.	Birger Grinde	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Fen.	Aage Schaaning	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Major	Kai Birksted	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Kapt.	Rolf Berg	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Kapt.	Leif Lundsten	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Kapt.	Tarald Weisteen	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Ltn.	Martin Gran	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Ltn.	Svein Heglund	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Fen.	Johannes Finn Geiner	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Fen.	Kristian Nyeröd	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Fen.	Helge Sognnæs	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Fen.	Nils Jörstad	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Major	Finn Thorsager	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Kapt.	Werner Christie	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Ltn.	Egil Ulstein	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Major	Helge O. Mehre	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Major	Wilhelm Mohr	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Major	Arne Ansteen	Krigsmedaljen	13/4-1943.

DEKORASJONER OG UTMERKELSER TILDELT PERSONELL I FLYGEVAAPENET.

Kapt.	Gunnar Piltingsrud	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Kapt.	Olav Ullestad	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Kapt.	Reidar From	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Ltn.	Anton Chr. Hagrup	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Ltn.	Erik Håbjörn	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Ltn.	Morten Ree	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Ltn.	Odd Christiansen	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Ltn.	Arnt A. Hvinden	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Fen.	Fredrik Fearnley	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Fen.	Finn Fridtjof Heiberg	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Fen.	Ottar Malm	Krigsmedaljen	13/4-1943.
Ltn.	H. Kj. Vikholt	Krigsmedaljen	21/5-1943.
Major	Helge Mæhre	Den Amerikanske D.F.C.	17/7-1943.
Ltn.	Erik Westly	Den Amerikanske D.F.C.	17/7-1943.
Kapt.	Thorvald Johnsen	Den Amerikanske Air Medal	17/7-1943.
Ltn.	Marius Eriksen	Den Amerikanske Silver Star	17/7-1943.
Fls.2244	Öistein F. Vollebekk	Krigsmedaljen & St. Olafsmedaljen	1/7-1943.
Kapt.	G. Hale	D. F. C.	14/8-1943.
Ltn.	H. Vikholt	D. F. C.	14/8-1943.
Ltn.	K. Stenvik	D. F. C.	14/8-1943.
Ltn.	E. Sandberg	D. F. C.	14/8-1943.
Sersj.	P. E. Ilsaas	Krigsmedaljen	30/8-1943
Kapt.	Werner Christie	D. F. C.	6/10-1943.
Kapt.	F. Thorsager	D. F. C.	6/10-1943.
Kapt.	S. Heglund	D. F. C.	6/10-1943.
Ltn.	O. Djönne	D. F. C.	6/10-1943.
Fen.	Marius Eriksen	Krigskorset	8/10-1943.

DEKORASJONER OG UTMERKELSER TILDELT PERSONELL I FLYGEVAAPENET.

Ltn.	H. K. Vikholt	D. F. C.	15/11-1943.
Fen.	Reidar Håve	St. Olafsmedaljen med Ekegren	3/11-1943.
Kapt.	Finn Thorsager	St. Olafsmedaljen med Ekegren	3/11-1943.
Ltn.	Lorntz Kaspar Solberg	Krigsmedaljen	29/10-1943.

På F. T. L.'s Dags Ordre nr. 587 23/10-1943 oplyses følgende:
"Det meddeles videre at 170 RNAF personell er blitt tildelt Britiske og Norske dekorasjoner. 20 nordmenn har mottatt D. F. C., 2 Pathfinder Badges, og 5 höie Amerikanske utmerkelser. Det Norske krigskors er tildelt 1 Norsk flyger, likeledes St. Olavs Medalje, 24 har mottatt den Norske Krigsmedalje og 2 har fått Krigsmedaljen med Stjerne."

Kapt,lt,	Håkon H. M. Jörgensen	Distinguished Service Cross	29/12-1943.
Major	John Magne Sten	Distinguished Flying Cross	2/12-1943.
Major	Arne Austeen	St. Olavsmedaljen m/Ekegren	29/11-1943.
Fen.	Carl Fredrik Krafft	Krigsmedaljen	19/11-1943.
Fen.	Fridtjof Giörts	Distinguished Flying Cross	2/12-1943.
Fen.	Per Hysing-Dahl	D. F. C.	17/2-1944.
Kapt.	Martin Hamre	O. B. E.	18/2-1944.
Kapt.	Reidar Biong	O. B. E.	18/2-1944.
Major	Arne Austeen	O. B. E.	18/2-1944.
Fen.	Kåre M. Herfjord	Krigsmedaljen	14/1-1944
Fen.	Kåre Dagfinn Bolstad	Krigsmedaljen	14/1-1944.
Fen.	Finn Ö. Bakke	Krigsmedaljen	14/1-1944.
Fen.	Eidvind M. Hauge	Krigsmedaljen	14/1-1944.
Fen.	Per Hysing-Dahl	Krigsmedaljen	14/1-1944.
Fen.	Fridtjof S. Giörtz	Krigsmedaljen	14/1-1944.
Fen.	Anton T. Wang	Krigsmedaljen	14/1-1944.
Fen.	Edward E. Riiber-Mohn	Krigsmedaljen	14/1-1944.

DEKORASJONER OG UTMERKELSER TILDELT PERSONELL I FLYGEVAAPENET.

Fen.	Jan Magnus Walde	Krigsmedaljen	14/1-1944.
Sergt.	Johan Ludvig Erland	Krigsmedaljen	14/1-1944.
Ltn.	G. Höverstad	Krigsmedaljen	14/1-1944.
V/sgt.	A. Storm	Krigsmedaljen	14/1-1944.
Fen.	Fridtjof S. Giörtz	Krigskorset m/Sverd	11/3-1944.
Major	Johan K. Christie	St.Olavsmedaljen m/Ekegren	11/3-1944.
Ltn.	Eirik Sandberg	St.Olavsmedaljen m/Ekegren	11/3-1944.
Ltn.	Fredrik S. Fearnley	St.Olavsmedaljen m/Ekegren	11/3-1944.
Ltn.	Olai Grönmark	Krigsmedaljen	16/3-1944.
Ltn.	Helge Anonsen	Krigsmedaljen	16/3-1944.
Ltn.	Conrad Helgesen	Krigsmedaljen	16/3-1944.
Kvm.	Erling Q. Hansen	Krigsmedaljen	16/3-1944.
Kvm.	Rolf Sörensen	Krigsmedaljen	16/3-1944.
Fen.	T. Larsen	Krigsmedaljen	3/3-1944.
Fen.	Sigmund J. H. Sandvik	Krigsmedaljen	3/3-1944.
V/sgt.	Wilhelm Iversen	Krigsmedaljen	3/3-1944.
Kapt.	Dag Torgeir Krohn	Krigsmedaljen	3/3-1944.
Kapt.lt.	Knut Skavhaug	Krigsmedaljen	3/3-1944.
Ltn.	Håkon Wenger	Krigsmedaljen	3/3-1944.
Ltn.	Trygve Woxen	Krigsmedaljen	3/3-1944.
Kapt.lt.	Nils K. Jörstad	Distinguished Flying Cross	5/4-1944.
Fen.	Reidar Håve Olsen	St.Olavsmedaljen m/Ekegren	30/11-1943.
Fen.	869 Remo R. Thorkildsen	Krigsmedaljen	24/3-1944.
Ltn.	1235 K. Garstad	Krigsmedaljen	14/4-1944.
Ltn.	O. Reed-Olsen	Krigskorset m/sverd Distinguished Service Cross	3/3-1944 2/4-1944.
Kapt.	1063 R. From	Distinguished Flying Cross	3/3-1944.
Kapt.	824 T. Johnsen	Distinguished Flying Cross	3/3-1944.
Fen.	870 H. Jensen	Distinguished Flying Cross	3/3-1944.

DEKORASJONER OG UTMERKELSER TILDELT PERSONELL I FLYGEVAAPENET.

Major	1013 J. Christie	Distinguished Flying Cross	2/4-1944.
Fen.	869 R.R. Thorkildsen	Distinguished Flying Medal	7/4-1944.
Kapt.Ltn.	1086 E. Haabjörn	St.OlavsMedaljen m/Ekegren	26/2-1944.
Kapt.	1031 G. Halle	St.OlavsMedaljen m/Ekegren	22/2-1944.
Kapt.	1113 J. M. Stene	St.OlavsMedaljen m/Ekegren	6/4-1944.
Kapt.	7488 T. F. Diesen	St.OlavsMedaljen m/Ekegren	6/4-1944.
Kapt.	1063 R. From	St.OlavsMedaljen m/Ekegren	6/4-1944.
Lt.	373 Per Bergsland	Krigsmedaljen	28/4-1944.
Kv.m.lkl	7172 Lars Faaberg	Krigsmedaljen	28/4-1944.
Kv.m.	216 Henry Bjaanes	Krigsmedaljen	28/4-1944.
Kv.m.	589 Arne Schröder	Krigsmedaljen	28/4-1944.
Kapt.	374 Björn Björnstad	1 Stjerne til Krigsmedaljen	28/4-1944.
Lt.	1107 Jens E. Müller	Krigsmedaljen	28/4-1944.
Fen.	1615 Reidar Dövle Moe	Krigsmedaljen	28/4-1944.
Kv.m.lkl.	1601 Harald N. Stien	Krigsmedaljen	28/4-1944.
Kv.m.lkl.	441 Esben Aakjær	Krigsmedaljen	28/4-1944.
Lt.	272 Kaare Stenwig	St. OlavsMedaljen m/Ekegren	20/5-1944.
Lt.	40 Odd G. Jonassen	Krigsmedaljen	19/5-1944.
Lt.	1779 Ragnar Dogger	Krigsmedaljen	19/5-1944.
Lt.	740 Kjell Sandvig	Krigsmedaljen	19/5-1944.
Fen.	1462 Carl Jacob Stousland	Krigsmedaljen	19/5-1944.
Fen.	741 Odd Knut Roald	Krigsmedaljen	19/5-1944.
Fen.	1822 Per Axel Thulin	Krigsmedaljen	19/5-1944.
Fen.	1732 Gregers W. Gram	Krigsmedaljen	19/5-1944.
Fen.	1669 Johan Garben	Krigsmedaljen	19/5-1944.
Fen.	1455 Kjell Tvedt	Krigsmedaljen	19/5-1944.
Fen.	1422 Carl Thorleif Johnsen	Distinguished Flying Cross	Mai-1944.
Lt.	12 Nils Steen	Order of the British Empire	1944.

DEKORASJONER OG UTMERKELSER TILDELT PERSONELL I FLYGEVAAPENET.

Lt.	1586 John Strandrud	Order of the British Empire	1944
Kapt.	5539 Leif Lövestad	St. OlavsMedaljen m/Ekegren	24/5-1944.

Alt militært personell i flygevåpenet ble i 1942 tildelt Kongens 70års Medalje.

B. C. BENDIXEN & P. T. JOHANNESSEN

SKIBSHANDLERE EN GROS

PROVIANT, DEKK - OG MASKINREKVISITA

KJÖTT OG GRÖNNSAKER

33 PEARL STREET, NEW YORK

Telegramadresse: „BENJO"—ALLE CODER
Telefon WHitehall 4-6636

PORTLAND OFFICE:
NORDIC SHIP SUPPLY CO.
13 CUSTOM HOUSE WHARF,
PORTLAND, MA.

COMPLIMENTS OF

JOHN P. CARLSON Inc.
Manufacturers of
Printing **INK** *Lithograph*
PULP DRY COLORS VARNISHES
420-422-424 Carrol Street
Brooklyn, N.Y.

VI HILSER VÅRE NORSKE VENNER –

– BEFAL OG SOLDATER –

I

ROYAL NORWEGIAN AIR FORCE

---------- ----

ED. R. LEWIS
LEATHER COMPANY
LIMITED
HANDICRAFT DIVISION

SUPPLIERS OF CRAFT MATERIALS
AND
ACCESSORIES.

8 BATHURST STREET TORONTO, CANADA.



Ships still bring us the raw materials. ¶ Ships still carry our products to distant lands.

We manufacture for Governments and war purposes, carbon papers and inked ribbons - - such specials as Hectograph Ready-Master sets and printed Ready-Masters; "Composite" carbon which can't curl; and many others.

Canada Carbon & Ribbon Co. Ltd.
Manufacturers
510 King Street East, Toronto 2
(Winnipeg; Vancouver; Montreal; London, Eng.)

SKREDDERSYDDE
OFFISERS UNIFORMER

FOR

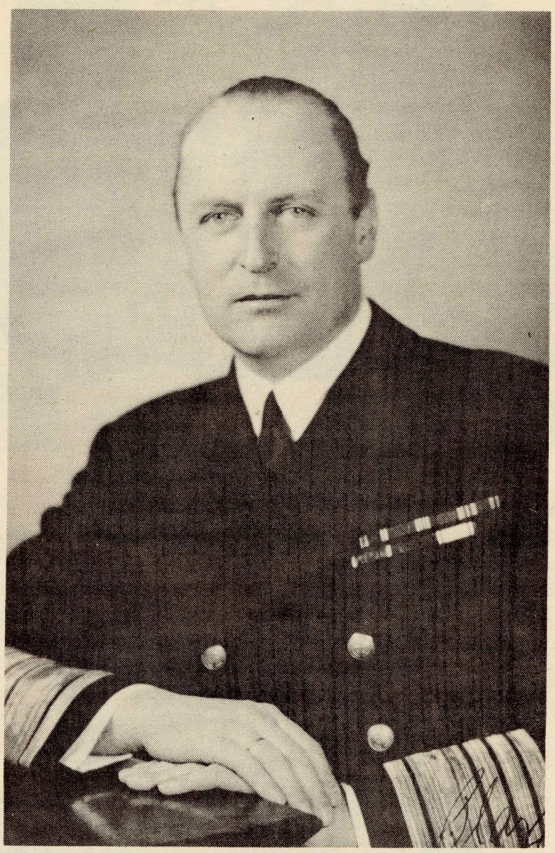
HAEREN OG MARINENS
FLYGEVAAPEN

FÖRSTE KLASSES ARBEIDE

RIMELIGE PRISER

MERTON CHESHER
3 ADELAIDE ST. W.
TORONTO

VAAR NYE ÖVERSTKOMMANDERENDE.



H. K. H. Kronprins Olav.

F.T.L. har nu mottatt offisiell meddelelse fra London at H.K.H. Kronprins Olav er utnevnt til øverstkommanderende for de Norske militære styrker.
Kronprinsen har erobret seg en hedersplass i F.T.L. for den store interesse han har vist Lille Norge i Kanada.

RED CROSS CLINIC BESÖKER "LILLE NORGE"

1. Överst:
Canadian Red Cross Society besøkte "Lille Norge" i løpet av måneden. Her ser man sykesøstre og hjelpere utenfor Hospitalet i "Lille Norge".

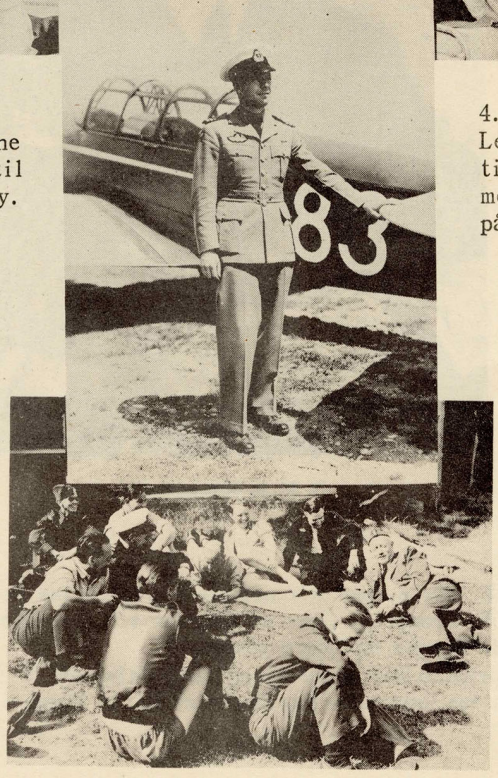


2. Nedenfor tilhøire:
"Blood Donors" fra Lille Norge blir tatt unner behandling av Kanadiske sykesøstre.



3. Ovenfor tilvenstre:
Et stort antall av soldatene i "Lille Norge" gav blod til Canadian Red Cross Society.

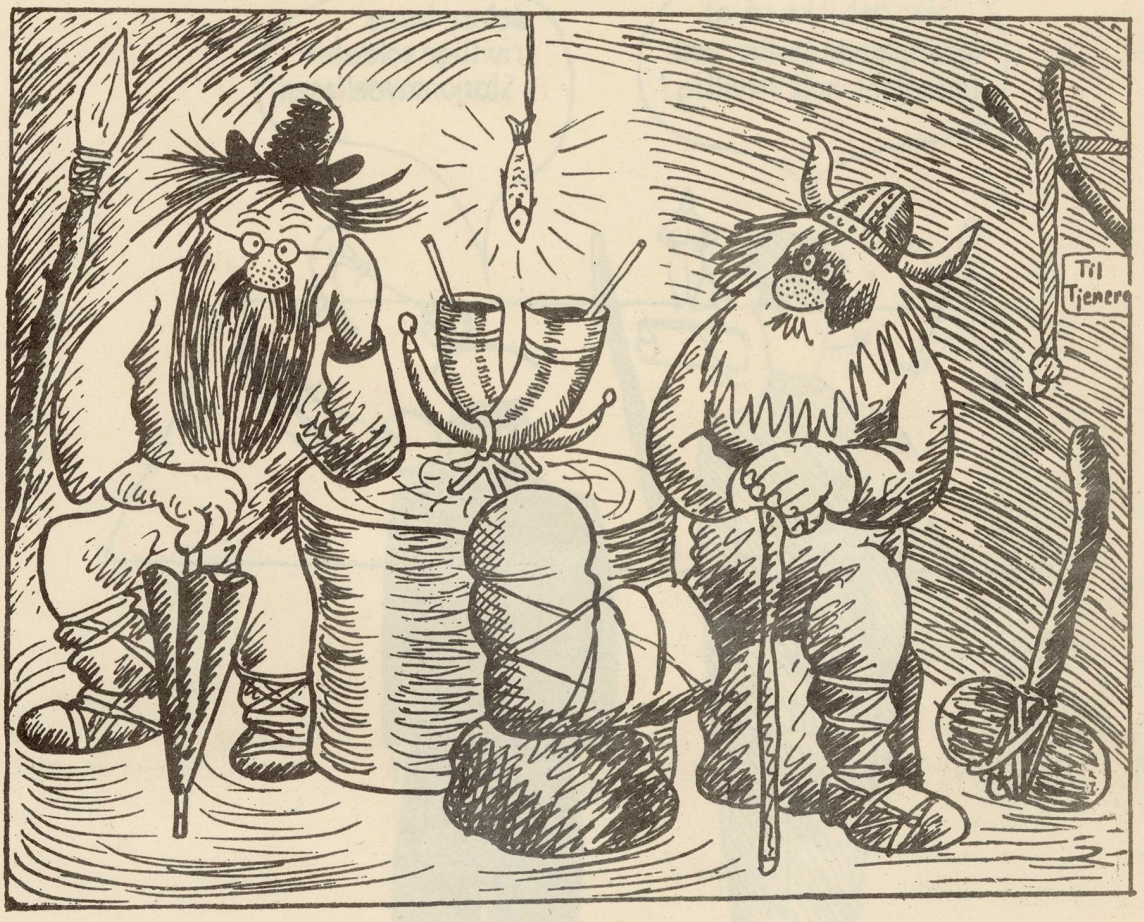
4. I midten:
Leirkommandanten ser ut til å være vel fornøyet med både fly og værforhold på Muskoka.



5. Sjefen for F. T. L. har en munter stund med "O"gruppen før de drar avsted.

SANDHETEN

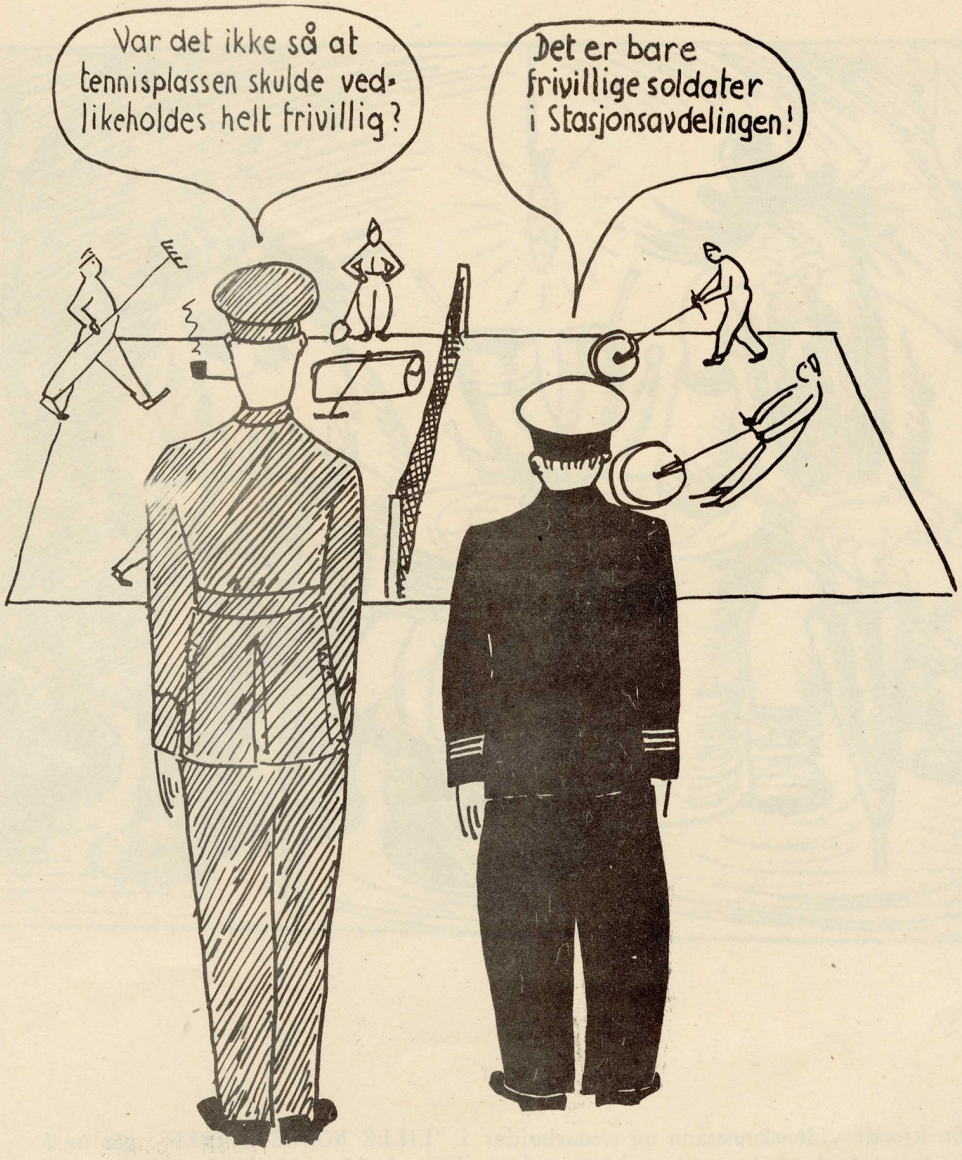
OM DE GAMLE VIKINGER.

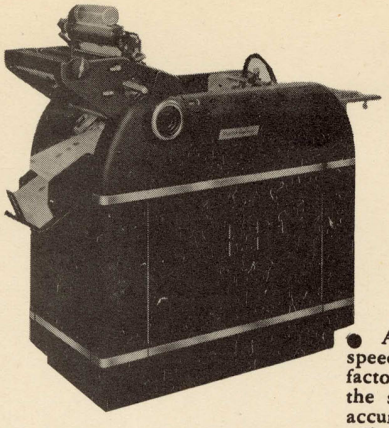


En kjendt videnskapsmann og medarbeider i "LILLE NORGE AVISEN" påstår å ha konstatert at de gamle vikinger slett ikke drakk av drikkehornet, men at de tvertimot innførte skikken å drikke gjennem strå i Amerika. Han påstår også at de farende svende slett ikke var så "tøffe" heller, men at de nesten alle var plaget av rheumatisme.

Vår medarbeider er nu blitt tildelt et stipendium for å fortsette sine interessante undersøkelser.

TENNISPLASSEN!





MULTILITH

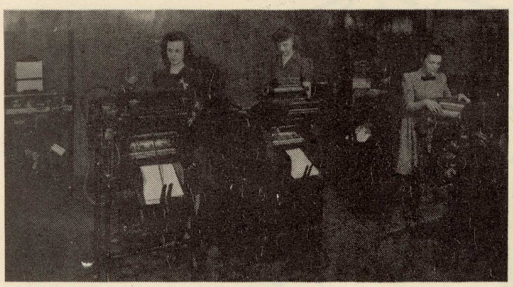
brings Duplicating Costs TUMBLING DOWN

★ *CANADIAN FACTORY view of Customer Relations Department.*

● At amazing low cost, Multilith speeds up and modernizes office and factory procedures with paper. It is the simplified method for quick and accurate duplicating of a wide variety of business forms in any desired quantity at costs that cut paperwork overhead to and absolute minimum.

With the new Systemat master sheets, any type of "variable" information may be added to previously prepared forms and run off in one simple, easy operation . . . to complete and provide permanent records of purchase orders, job orders, shipping documents, packing slips, instruction sheets and scores of other procedures.

Let our representative show you how simplified Multilith duplicating methods fit into your business.



ADDRESSOGRAPH-MULTIGRAPH OF CANADA Limited

Head Office and Factory: TORONTO

Multilith, Systemat, Addressograph and Multigraph are Registered Trade Marks of Addressograph-Multigraph of Canada, Limited. Head Office and Factory — Toronto — Branches throughout Canada.

Multigraph

TRADE-MARK REG. U.S. PAT. OFF.

SIMPLIFIED BUSINESS METHODS

EN SKÅL TIL DE NORSKE FLYGERE!

--- in the air
--- on water
on land---

it's B-A ALL THE WAY!

SERVICE B-A PRODUCTS

THE BRITISH AMERICAN OIL COMPANY LIMITED


ØL

OVER TIDER OG HAVET.

Av Paal Roschberg

(Fortsatt fra forrige nummer).

Det var forleden dag som jeg gikk mine egne ugudelige veie at jey mötte en gammel venn. En landsmann. Landsmann er kanske ikke helt korrekt for han er en tredjedel norsk og to tredjedele chimpanse. Han har levet tyve år i Ontario, stakkar.

"Jeg ser at du er blitt korporal", (trykken på förste stavelse) sier han. "Ja", sier jeg som jo er meget besværet av dette tunge ansvar som hviler på mig i og med disse to striper. En militær karriere er nemlig arvelig i min familie. Der er officerer - iberegnet en general og tre oberster - både på farsiden og morsiden i hele fire generasjoner. Med så meget militarisme i familien er det virkelig rart at jeg kom til verden som et almindelig menneske.

Logisk skulde vel min mor ha nedkommet med en bajonet eller et vekkerur.

"Döh", spör the missing link, "er'e sant at du var filmskuespiller för'e krigen?" "Nei", sier jeg. "Jeg var lommetyv". Dette synes han selvfölgelig ikke var det spor morsomt. Jeg tilföyer at han er åndelig forstoppet, for hvilket der ikke fins nogen kur eller piller. Så sier han: "Dem sier atte du var i Hollywood. Er'e fine jenter der'a? Ossen er henner derre Betty Grable?"

"Hun", sa jeg, "er en meget god venn av mig. Er akkurat som andre folk, hun. Sikkert meget lik din kone med untagelse av at hun tygger dröv og har svömmehud mellem tærne. Mellem oss sagt satte hun fyr på sin egen mor."

"Ah", sa han og så litt skuffet ut. "Döh, er'e sandt om dem gærne tantene dine?" "Aja", sa jeg "det er nokk desværre det."

Vi skiltes og fortsatte på våre syndefulde veier.

Tantene. Ungdommen hjemme i Norge. Det er morsomt å tenke tilbake. Det synes så uendelig lenge siden og så langt borte. Men allikevel er der ikke öieblikk fra lengst svundne tider som plutselig materialiserer sig i nuet? En melodi, duften av tornebusk bak et gammelt gjerde - et ekko?

För toget hadde stanset på Tretten stasjon hörte vi allerede tante Charlottes stemme. Vi hörte henne le. Tante Charlotte hadde en latter som bare en vakker kvinne har, selvbevist og klingende. Andre kvinner kan le enten behersket, hjertelig, charmerende

eller beskjedent, men når en kvinne som er skjön eller har vært skjön ler, er det på en triumferende måte. Latter fylt av lykkelige infleksjoner.

Tante Charlotte var over förti men enda meget vakker, og det var en fryd å se henne der hun steg ut av toget, klett i chartreuse farvet silke.

Hun jubler idet hun ser oss, men har litt vanskelig for å lösrive sig fra en skare beundrere som hun efter alt å dömme har "bedåret" på veien opover. (Tante Charlotte "bedårer" og "charmerer" overalt hvor hun går. Det er hendes spesielle måte å være på. Tante Charlotte förer aldri samtaler. Hun gir foredrag. Engang traff hun og mor en vilt fremmed dame på bibliotheket og hvordan det kom sig eller ikke, snakket tante Charlotte uavbrutt i tre kvarter til denne damen uten at samme fikk et eneste ord inn. Da damen var gått snudde Charlotte sig til mor og sa ganske alvorlig: "Gud du, for et interresant menneske!")

"Goddaggoddaggoddag-goddag!" roper hun til oss. Energisk vinking til beundrerne på toget. "U-u-u-begripelig söte mennesker!" forklarer hun oss og tilföyer så höyt at alle beundrerne på toget og en större del av Gudbrandsdalen kan höre det: "Men Gud så petit bourgeois!"

Sommerdager og lyse netter fulgte, preget av Charlottes charm, Charlottes gleder, Charlottes sorger, Charlottes sjal og over alt annet Charlottes stemme.

Nede i dalen skiftet lågen fra grått, til blått, til grönt og landskapet var praktfult og djervt. På den andre siden av elven hevet fjellknausen sig, hvor engang Pillar Guri blåste signalet som förte til Skotteregimentets unnergang. Mor sa at hvis tante Charlotte hadde vært i Pillar Guri's sted hadde hun ikke behövd en lur. Om hun snakket med sin sedvanlige stemme fra den knausen, mente mor, vilde hun ha blitt hört over hele fylket.

Tante Charlottes bagasje var omfattende. Blandt et halvt snes collie fandtes der en svær hatteske fylt med mere eller mindre edle edelstener. Der var også en koffert som inneholdt omtrent to dusin spanske sjal. Tante Charlottes garderobe bestod av alt hvad en kvinne kunde önske sig for Baden-Baden. Imidlertid bodde vi på èn gammeldags bondegård pa Tretten-Tretten, så å si at hun vakte opsikt i bygden er sterk unnerdrivelse. Hun beveget sig omkring majestetisk som en dronning og solte sig i den almene beundring. Men

efter ...ogen dager begynte selv dette å kjede henne. Hun hevdet at lågen gjorde henne nostalgisk. Dette var skjebnesvangert. Hun tok til å tenke. Dette var enda mere skjebnesvangert.

Luften omkring henne var mettet av elektrisitet. Så en morgen ved frokost. Familien var i åndelös spenning. Tante Charlotte bruser inn. "Gjett hvad, gjett hvad!" roper hun. "Jeg vil gi en koncert! Er det ikke en sttr-r-r-r-r--r-ålende ide'?" Stilhet hersket rundt bordet.

"Det er et ungdomslokale like ved stasjonen med plass for fire hundrede. Og hvis vi nu bare kan opdrive et klavèr som ikke akkurat blev gravet op sammen med Osebergskibet, spiller jeg. Jeg spiller! Det er på tide at disse stakkars menneskene som ikke har kjent annet em lefsekling og lange unnerbukser hele sitt liv, får höre god musik."

Nå var der en hest på gården som gikk unner det meget unorske navn Mabel. Navnet hadde visst sin oprindelighet i et brev fra en slektning i Amerika.

Samme morgen som tante Charlotte hadde proklamert sin trussel om å gi en koncert, bet Mabel henne i to fingre hvilket satte henne ut av stand til å spille piano for flere uker. Da var det at tante Charlotte bestemte sig for å skrive et skuespil og opföre det på Trettens ungdoms lokale. Et skuespil.

Far sa bent nei.

Men följende aften fant han Charlotte bak låven ifört et farlig spansk sjal, iferd med å gi et kommunistisk foredrag for hele gårdsfolket. Da fikk hun i Herrens navn heller lage teater.

Og tante Charlotte gikk tilverks med den brennende iver og energi som preget alt hun gjorde. Efter få dager var "skuespillet" ferdig. Det het: "Keiserinnen av Kina." (Nærmere beskrivelse burde være unödvendig). Vanskeligheter opstod da rollene skulde besettes. At tante Charlotte skulde spille keiserinnen var jo klart, at min tvillingbror og jeg skulde ha de ungdommelige hovedroller var en selvfölge. At min eldre bror blev tvunget til å spille den lumske, japanesiske ambassadör og at to budeier skulde være geishaer blev satt igjennem, men hvem skulde spille keiseren av Kina? Det lot til

at der ikke var noget valg. Det måtte simpelthen bli Gunlaug Lensmandspladsen.

"Hun har haremunn," sa min tvillingbror og kastet på denne uforskammete og realistiske måte en uværsky over tante Charlottes evige flukt fra virkeligheten. Tante Charlotte löftet blikket, livstrett fra manuskriptet som hun hadde på fanget, og et öyeblikk så det ut som om hun hadde kommet helt av sporet. "Haremunn - haremunn", mumlet hun. Stirret tomt fremfor sig. Plutselig fikk hun kontakt med sitt eget elektriske sig igjen og fastsatte: "Vi setter en mustasje på henne." "Talefeil har hun også", protesterte min altfor prosaiske bror. "Talefeil, talefeil", slog tante Charlotte bort. "Så får hun ved Gud ingen replikker".

Det var spörsmålet om kostymering. Tante Charlottes sjal var talrike som sand på havets bund, så der var uendelige muligheter. Der var også hattesken med juvelene. Men det store problem var en mandarin mustasje og en kinesisk hårpisk for keiseren. Gunlaug Lensdmandspladsen var blond. Vi trengte sort hår.

"La mig tenke på det. La mig være alene" sa Charlotte. Hun vaklet utslitt tilsengs uten engang å spise aftens. Hun var sånn Charlotte, - gikk inn i enhver opgave med liv og sjæl og höytaler.

Neste morgen kalte hun mig hemmelighetsfult inn på sitt værelse. Hun pekte triumferende bort på sengen. En lang beksvart flette og en flott mandarin mustasje lå på lappeteppet. "Forestillingen er reddet", sa tante Charlotte höytidelig. Det klang nesten religiöst.

Da Amund Grauthaug litt senere på dagen kjörte til stasjonen med Mabel og kurvtrillen, bestod Mabel's engang så imponerende hale av nogen få triste hår, litt over på den höyre siden. Amund Grauthaug og hele bygden undret sig over den mystiske forsvinning av störste parten av Mabel's hale. Der blev talt både om fant og skrömt.

Prövene gikk utmerket og alt tydet på en vellykket premiere. Der var naturligvis vanskeligheter. Især en stor dramatisk scene hvor den japanesiske ambassadören opförte sig meget sjofelt. I denne scenen forsöker ambassadören å kompromitere keiserinnen av Kina på en lumpen og falsk måte, men keiseren som hun har skjult bak et forheng, redder situasjonen i siste öieblikk.

Så endelig kom den store dag. Premiere. Uropförelsen av "Keiserinnen av Kina". Et skuespil i fire akter." Stor forventing. Fullpakket hus. Teppet går op. I skjæret av rampelyset tar dramaet sin gang. Förste akt blev en stor succes. Annen akt. Teppet går op. Teppet går ned. Teppet stopper på midten. Keiserinnen med stab får glemme sin verdigheter et öieblikk og hjelpe til å dra i teppet.

Tredje akt av "Keiserinnen av Kina" blev litt skjemt ut av en almindelig norsk höne som hadde forvillet sig oppå snorloftet over scenen og i forskrekkelsen la et egg som datt ned med et klask foran keiserinnens trone. En stund rautet en ku trösteslöst i nabolaget og truet med å overdöve skuespillet, men heldigvis akkurat da hadde tante Charlotte en lang replikk, så da var der ingen som kunde höre kua mere.

Fjerde akt: dramatisk höydepunkt! I denne akt skal keiseren gjöre sin förste entre på scenen. Keiseren skal komme inn mellem to forheng som danner mittpunktet av bakgrunnen. Bak scenen skjelver keiser Gunlaug Lensmandspladsen som et aspelöv. Hele familien Grauthaug sitter på förste benk. Keiser Lensmandsplassen har forferdelig lampefeber. De fire hundrede hodene i mörket på den annen side av rampelyset har plutselig forandret sig til et stort avskrekkende uhyre ferdig til å sluke henne levende. På scenen er fjerde akt i full sving.

Ambassadören av Japan: De har bedratt Kina, deres majestet.

Keiserinnen: Ah, hr. ambassadör, hvordan vover De å tale sådan til keiserinnen av Kina?

Ambassadören: Deres blod, majestet flöt ikke i kinesiske vasdrag.

Keiserinnen: Ah, hr. ambassadör, i Tibet stod min vugge og jeg er stolt av det. Der vil mine elefanter aldri glemme mig. Men min gemal keiseren av Kina vil jeg tjene til min död.

Ambassadören: En tibetinne vil bli en Tibetinne. Det er kun Deres ord mot mitt.

Keiserinnen: Aha, hr. ambassadör! (Går majestetisk mot bakgrunnen) Ma jeg få presentere min gemal! (Hun trekker teppet dramatisk tilside). Keiseren av Kina!

Mellem draperiene kommer Gunlaug Lensmanspladsen, keiser av Kina til syne. Litt vek i knærne men imponerende med svær mandarin mustasje og svart hårpisk, nonchalant slengt over skulderen. Men da runger plutselig en replikk gjennem salen som tante Charlotte aldri hadde skrevet i manuskriptet til "Keiserinnen av Kina". Den kom fra Amund Grauthaug som satt mitt på förste benk. "Så sant eg lever er'e ikke rumpa til a' Mabel!"

Siste gang jeg så tantene var på min mors födselsdag. Det var som sedvanlig ved denne anledning dametè om eftermiddagen.

Både Charlotte og Thea var eldre enn mor. Man kunde tydelig se at årene og det hektiske liv de begge hadde fört, hadde satt sitt merke.

Tante Charlotte hadde i sine seksti år snakket så meget at hun nå hadde vanskelig for å holde kontrol på den stadige ordflom som fremdeles strömmet ut av henne. Det var likesom maskineriet var slitt av så meget bruk og hun forsnakket sig ofte. Nettop kommet hjem fra en foredragstournè i de Forenete Stater, forbauset hun oss alle med slike utbrudd som: "Jeg reiste fra New York til Los Angeles og holdt 150000 foredrag for to og seksti mennesker!" - eller -: "California er en eneste örken! Fuglene har ingen duft, blomstene ingen smak og frukten synger ikke!"

Tante Thea hadde det gått riktig galt med. Hun hadde i en tid slått sig på spiritisme og gjorde sig til vane å gå i begravelser. Hvilken somhelst begravelse. For Thea spilte det ingen rolle hvem de avdöde var, enten hun kjente dem eller ikke. Men efter en tid trettnet hun på begravelser - det kan man jo også forstå - og slog sig på noget helt nytt. Tante Thea opfant, helt av sig selv, en slags botanisk religion. Hun fikk skjebnefulle beskjeder og spådommer gjennem blomster. Helst markblomster. Vennindene syntes det gikk for vidt da hun i mors födselsdagselskap höyt og tydelig erklærte, at en hesteblomst på Hengsengen hadde fortalt henne at mor skulde få barn för året var omme. Det var mors fire og femtiende födselsdag.

Velsigne dere hvor dere er nå, kjære tante Charlotte og kjære tante Thea. Dere var de gode gamle dager. Dere var stormen i vannglasset.

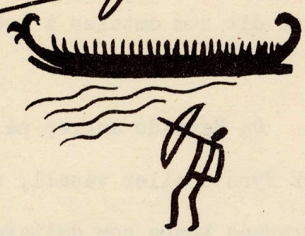
Dere hörer ikke til i disse tapre nye tider, hvor natten begynner ved daggry, hvor grusomhet og ödeleggelse er dagens orden - og bare skjönhet forbauser.

Men minnet vil alltid være med oss, som fortsettelsen av en dröm.

°°°°°°°°°°°°°°

Imperium Norvegicum

Da Norgesveldet strakte seg over Hjaltland, Orknøy, Suderøyane, Man, Færøyane og Grønland . . . .



En av Norgeshistoriens mest framrakende hövdingeskikkelser var kong Harald 3. Hardråde, Oslo bys grunnlegger. Han var sönn av Åsta, Olav den Helliges mor, i dennes ekteskap mad kong Sigurd Syr på Ringerike. 15 år gammel tok han del i slaget på Stiklestad, hvorfra han unnkom til Gardarike (Russland), der kong Jarisleif tok imot ham med samme vennlighet han alltid viste nordmennene. Fra Gardarike dro han til "Miklagard" (Storbyen) eller Konstantinopel og var i mange år hærförer for grekerne. Han dro tilbake til Russland, og giftet seg med kong Jarisleifs datter Ellisif. Da Harald til slutt kom tilbake til Norge, delte han et par år kongemakten med Magnus den gode, men var så enekonge over Noregsveldet (med Hjaltland, Orknöy, Suderöyane eller Hebridene, Man, Fæöyane, Grönland osv.) i 20 år, til han i 1066 etter tilskyndelse av Toste jarl foretok sitt mest navngjetne hærtog til England 1066, der han falt.

Erkebispen av Bremen, Adam, har gitt en del livfulle detaljer både om Harald og Englandstoget i "Historia Ecclesiastica" ca. 1070.

Adam roser Haralds krigerske dyktighet i den östromerske keisers tjeneste med ordene: "Harald var en kraftig og strålende hærförer som kjempet mange slag mot barbarerne i de greske og skythiske land."

Erkebispen, som den gang var kirkefyrste også for de nordiske land og havnestrekninger, omtaler Norgesveldet som Imperium Norvegicum og sier at Grönland er ikke den minste öy i Nordhavet. Han sier at det også er en öy som heter Vinland, "fordi der vokser rikelig med vindruer, som gir den beste vin". -- Erkebispen legger for sikkerhets skyld til at dette er ingen fabel (non fabulosa opinione!). -- "Den norske regent, Harald," -- sies det videre i den samtidige skildring fra Tyskland -- har "strakt sitt blodige septer over Island" og "har nettopp latt utforske det nordlige hav."

Dette er ca. 70 år etter at kong Olav Trygvason sendte Leiv Eiriksson for å kristne Grönland. Herunder oppdaget han Vinland, og det ble straks gjort flere ferder dit som omtales i Grönlendinga-saga.

Om Haralds angrep på England opplyser Adam at Orknöyjarlen, som altså var norsk fyrste eller vasall, var med tillike med skottenes konge. Adam taler også om irernes konge som deltager. Kong Haralds beholdning av gull som han förte med på toget til England var, sier Adam, "så mye gull som 12 unge menn knapt kunde löfte på". Og nordmennenes krigsflåte over havet fra Norge var, ifölge Adam, 300 store skip. De norske sagaer sier at kong Haralds flåte utgjorde 200 skip, men hertil utalte lasteskip og småskip.

Toste jarl, som altså forsökte å få hjelp mot sin bror Harald Godwinson, underhandlet herom först med hertugen av Normandi og med kong Svein av Danmark. Da Toste deretter forela saken i Norge, sier sagaene at kong Harald sammenkalte hirdstevne og ting. Harald mente sjöl å ha krav på den engelske trone etter en avtale mellom forgjengeren sin, kong Magnus, og Hordaknut i Danmark, sönn til Knut den mektige.

Harald samlet flåten sin i Norge ved Sulenöyane utenfor Sognefjorden og reiste om Hjaltland til Orknöy. Hæren var samlet hele våren, sommeren og hösten 1066, sier sagaen. Flåten la til England ved Cleveland (Kliflond) og Scarborough (Skardaborg). Derfra fortsattes sörtil Humberens munning og langt opp i denne elven til Ouse (Usu), og her mötte de en mektig engelsk hær under ledelse av jarlene Maurukaare og Valtjof av Huntingdon (Hundatuni). Etter et slag med stort mannefall, som er skildret inngående også hva taktikk angår, dro den norske seierherre mot byen York (Jordvik).

Etter nordmennenes seier og framgang sendte borgerne i byen bud til kongen av Norge at de ga seg sjöl og borgen i hans vold. Söndagen etter Matheusmesse, sier sagaene, (altså omkring 20 september) ble det holdt ting utenfor borgen og det ble inngått overenskomst med utlevering av en rekke gisler fra byen. -- Etter dette for nordmennene tilbake til skipene sine for å komme tilbake og ordne

forholdene mandagen etter. Men samme kveld etter solnedgang kom kong Harald Godwinson til byen med en stor hær, og sterkt vakthold ble satt ut, så nyheten ikke skulle komme til nordmennene.

Mandagen böd Harald Hardråde at 2/3 av den norske hæren skulle gå opp fra skipene. Været var varmt med solskinn og hæren gikk opp uten brynjer. Ingen ante ufred. Da de var ved Stanford bro, så de "isblink", fagre skjold og blanke brynjer. Kong Harald stoppet hæren, lot hente Toste Jarl og spör hva dette kunne være? -- Jarlen svarte, at det antagelig måtte være ufred, men det kunne også tenkes at det var venner som kom imot ham for å by stötte og forbund. Men tvilen forsvant snart, og jarlen sa: Herre, la oss nå ta et godt råd, og det fort, for ikke lar det seg skjule at her kommer kongen av England med sin hær. -- Kong Harald spurte: Hva råd vil du gi, jarl? -- Jarlen svarte: Det förste er å snu tilbake til skipene etter mye folk og våpen. -- Kongen svarte: Et annet råd vil vi heller ta: Sett fram av de hurtigste hester under ryttere som rir som fortest for å si våre menn hva det gjelder. För skan engelskmennene få hård kamp enn vi vil fly. Jarlen svarte: Her som ellers imellom oss må De ræde, herre, og ikke er jeg mere huga på å fly enn noen hver annen. Kong Harald lot da sette opp sitt merke, "Landöyde" og Toste jarl like ens sitt merke.

Da kong Harald hadde oppstilt sine fylkinger, var den engelske hæren kommet nær og stanste. -- Sagaene nevner flere episoder: Kong Harald Hardråde red foran fylkingen på en svart hest og ordnet her og der sine rekker. Herunder snublet hesten under ham, og kongen sprang fram over den og ropte: "Fall er farar heill". Da sa kong Harald Godwinson til en nordmann som var hos ham: Kjenner du den svære kar som sprang fram over hesten i blå kjortel og med den fagre hjelm? Herre, svarte han, det var Harald, nordmennenes konge. Hertil svarte Harald Godwinson: En statelig mann og behendig, men dog ser det ut til at uhell nå följer ham. -- Derpå red 20 riddere av engelskmennene fram foran nordmennenes fylkinger. De var alle brynjekledde og det samme var hestene. En ropte: Hvor er Toste jarl? Da Toste jarl svarte, sa engelskmannen: Kong Harald, din bror, sender deg det tilbudet at du skal ha grid og dermed hele Nordhumberland. Han vil heller gi deg tredjeparten av sitt rike, enn at det skal gå slik at vi bærer banespyd på hverandre. -- Tilbudet ble avslått etter underhandling med de engelske utsendinger, som altså kom helt fram til den norske hær.

Toste jarl svarte: Vi vil alle sammen dö med ære eller ninne England med seier.

Harald Hardråde spurte hvem denne ridder var som förte ordet, og fikk höre at det var kong Harald Godwinson. Da ytret kong Harald: Han skulle ikke fått anledning til å komme så nær når hær. Kong Harald tilföyde: Liten var denne konge, men han sto godt i stigböylene!

Engelskmennene begynte sine åtak på nordmennene, omringet og red rundt de norske sveitene, og gjorde ustanselig pågang. Mannefallet var stort på begge sider, og da kongen finner at det er særlig åtak mot hans merke, tok han sverdet i begge hender, gikk foran merket, ryddet plass og ga mange menn bane. Sagæn sier at begge hender var blodige og det syntes som han ikke vek unna "hverken for ild eller jern foran sig". -- Kong Harald fikk en pil i strupen så blodet sto ut av munnen. Han falt til jorden og nå sökte engelskmennene fram, så at alt det folk som hadde stått nær kongen, ble drept. Toste jarl så dette og kom til unnsetning og lot merket Landöyde före foran seg. Striden fortsatte. Den ene nordmannen egget den andre og ingen ville fly. Kongen av England gjorde en avbrytelse i kampen og böd igjen sin bror Toste og den norske hær grid. Men alle ropte som en at de ville heller seire over sine uvenner eller også falle alle sammen omkring kongen. -- Kampen under Toste jarls ledelse förte til stort mannefall, og ja len lot sjöl sitt liv. --

Det tredje avsnitt begynte da Öystein Orre nådde fram med folkene fra skipene. Engelskmennene var nær på å flykte, sier sagaene. Nordmennene var meget utmattet etter kampen og den lange marsj i ringbrynjer, og denne kamp fikk det utfall til slutt at "den fikk overtaket som hadde numerisk overlegenhet". Mot slutten av dagen var omtrent alle de norske stormenn falt. Av hövdingene kom noen unna og av dem Styrkar Stallare, en islending.

Sagaen melder at Olav, kong Haralds sönn, ledet tilbaketoget, förte skipene ut til havs, hvor han ventet på bör, og til Orknöy, der hæren ble om vinteren.

Etter Flatöyboken fulgte Toste jarls sönn, Skule, med hæren til Norge, der han ble styresmann for hirden og fikk eiendommer ved Kongehelle, Oslo, Tönsberg or Nidaros, og disse eiendommene har hans ætt senere hatt, tilföyes det. Kong Haralds lik ble jordfestet i Elgeseter, i den kirken han sjöl hadde latt bygge.

Harald Godwinson måtte etter Stanford möte det nye angrepet fra hertugen av Normandi, og her sier erkebispen av Bremen (som opplyser at også skottenes konge falt ved Stanford) at et nytt slag sto ved Hastings 8 dager etter Stanford.

Strekningen mellom Stanford og Hastings er ca. 30 norske mil, som altså etter samtidig pålitelig kilde måtte tilbakelegges på 8 dager. Engelske historieskrivere har omtalt nordmennenes angrep, men med reservasjoner overfor sagaenes og den samtidige tyske, uten tvil mest korrekte beretning, jfr. Freeman: History of the norman Conquest, Oxford 1869.

Normannerhertugens seier ved Hastings eller Senlac må ha vært nokså knepen etter at Harald Godwinson falt truffet av en pil i öyet. Hertugen sov etter slaget på valplassen om natta. -- I omtalen av det siste slag har det vært dröftet, hvorfor hertugen så lenge lå uvirksom för han satte over den korte sjöstrekningen ved Dover. -- Han ventet på det beleilige öyeblikk og holdt seg underrettet om angrepet i nord.

"Mange hunder er harens död," heter det.

NILSEN & MILLS

Sail-Makers

Tarpaulins — Awnings — Boat Covers
Wind Sails — Cotton Duck — Cargo Slings
Hatch Tents — Flags

Day Telephone: WHitehall 4-7280
Cable Address: Sailduck

33 Pearl Street, New York City

Ecce Homo

THEY took my goods; no poverty is mine,
for still I have my soul that none can steal.
They broke my peace with bestial violence
and spurned me with an iron studded heel.

They took my freedom; evil marked me not,
though evil was in everything I saw.
They laughed while striking me upon the mouth;
my soul stood by, unaltered by their law.

With joy they ravished every lovely thing,
polluted what was pure and clean and bright,
disguised the truth in lies, the lies in truth,
and gave iniquity the name of Right.

And when a crown of thorns grew round my soul,
they viewed their harvest with a brute surprise.
There always have been iron studded heels
to trample out the thing that never dies.

KIRKEN, RETTEN OG BAJONETTEN.

Av Pan.

Det må vel henregnes til verdens merkverdigheter dette å stikke til Kanada for å sloss.

Bortsett fra den mer eller mindre idealistiske siden - så fortonet det sig - på et tidlig stadium - som å komme fra asken til ilden. Selv om katten hadde tatt sig tilrette og satt midt i ens eget fettfat, så hadde man likevel opnådd en slags fred i krigen. De som ikke var helt klar over i begynnelsen at de var blitt tildelt musens rolle - hjemfallen til kattens klo - når det måtte passe - kunde med en viss grun tenke som så at en vennligsinnet skjebne hadde bragt en hel hjem fra krigen, og nu skulde en altså pån igjen.

Men ingen mælte dog dette höit. Slik gjör man ikke, især når en blir stillet en Spitfire i utsikt. Nei for det gjör man ikke. På den annen side måtte en jo ha lov til å tenke, samt "å ta sine ræservasjoner" som Jensen pleide å si i Hole Herredstyre. Det var bare en Jensen i Hole Herredstyre.

En Messerschmidt hadde også kanoner og hvem visste om den ikke kunde komme til å skyte först. En måtte ihvertfall være forberedt på noe sånt og antyde det overfor dem som måtte være interessert i at en kom tilbake igjen.

En tone av drama var derfor ikke til å undgå. Ja for folk med fantasi og forestillingsevne kunde en bli sammenlignet med ham som kastet sig ned i det store ukjente for å opta kampen i dypet mot den felles fare.

Så hoppet man da - som helten i eventyret , så det luktet svidd jagerflyver rundt alle verdenshjörner, for en dag å ende definitivt i det store behagelige brandseilet som heter Kanada - sogar med dyne i.

Og mens tiden flöi videre har de som en skulde være helt for overtatt heltens rolle sammen med alle dem som fortsatte videre ned i dypet - og ofte blev.

Stundom kan dynen bli så blöt at en finner sig ansikt til ansikt med tilslöret

solefall i storskogens taushet. Leirbålets blå rök glir rett inn i himmelen som et Abels sonoffer. Lövet har intet liv og speilbilledet sover i tjernet som et stilleben av norsk herkomst.

Freden er absolutt.

Da er det at dagen dör.

Purpurflammen fra et sollys som var, henger igjen som et savn i luften. Röksöilen vakler og bladene skjelver. Det er nattens herold fra det ukjente - et pust på kindet - en anelse om det kommende mörke som bryter tjernets speil og forsvinner mot det ukjente.

"Det er guds ånd som svever over vandene" sa de gamle.

Så er alt stille igjen.

Men blikket blir mektig fjernt og tankene er ikke der lenger. Röken er ikke den samme og tjernet har fått et hjemlig navn. En er der hvor sommernatten bare er et venlig slör over junidagens höisang til lyset. Hvor livet og evigheten mötes som blå nyanser i synsranden.

Stjernelös, blond sommernatt hvor ilden gir næring til selsomme fabuleringer: Hvorfra, hvorhen og hvorfor?

Det er intet mörke som skremmer.

Stjernene er ikke nödvendige - de er på ferie.

Ingen frykt er skjult i blikket mot himmelen.

Det store ukjente er bare en uendelig gåte.

En sat vel i alle tiders kirke - og uten tak - slik som det var för menneske-barna blev så flinke til å bygge tak - og skape gud i sitt billede.

Men slik måtte det vel være.

For mennesket er jordbundet og praktisk. Det må ha noe å holde sig til - noe å ta og föle på. Enten det er en stenfigur, en buddha, en rosenkrans eller et kors, så har de en ting til felles - de symboliserer alle noe konkret.

Det duger ikke å stirre spörgende inn i evigheten gjennem blå rök fra et leirbål. Dette at man kommer fra det ukjente og går til det ukjente - som höstens violiner i ensomhetens sus - og med livet som en makelös gave imellem - det er ikke nok.

Mennesket må ha plan i tingene. Alting må ha en begynnelse og en ende. Det må tegnes op på tavlen i religionstimen med en strek opover for de lykkelige og en strek nedover for de ulykkelige. Der må ikke levnes noe ubesvart tilbake som skulde gi et lite pusterum for den setningen at "Likesom himmelen er höiere enn jorden ....."

Og dog, der en sitter i urkirkens totale mangel på former, som et menneskebarn fra tidernes morgen, ser en klart det positive i seklernes streben mot lyset.

Det foranderliges forsök på å forstå det uforanderlige.

Hvert slektledd avleirer en livserfaring som kaster nytt lys over svundne tiders absolutismer.

Vi brenner ikke hekser lenger.

Tvers gjennem alle slags kirketak, tvers gjennem en verden av personifisering av begreper, ja endog på bunden av en söndagsskoleundervisning kan en utkrystallisere menneskets forsök på å utvikle egoismen til altruisme.

Det går langsomt fordi egoismen synes å bli betraktet som det motsatte av altruisme - og mennesket er födt egoistisk - den gamle Adam må daglig druknes.

Den dagen man måtte kunne gjöre det forståelig at altruismen bare er en höiere form for egoismen, vilde tingene - ut fra et rent egoistisk motiv - muligens gå lettere. Man kunde lære den gamle Adam å svömme. På grunn av selv opholdelsesdriften - som er naturlig - liker han ikke å druknes, og mot naturen kjemper stundom guderne forgjeves.

Hvis det videre var mulig å se kirken - i alle dens avskygninger- også som et laboratorium for opdagelsen av åndelige naturlover med den opgave å oplære mennesket til å forstå og tilpasse sig dem, da vilde kanskje mange ting fortone sig som mere påtrengende realiteter.

Der frembyr sig også visse vanskeligheter for et strömlinjet barn av det tyvende århundre - åndelig talt å gå på fottur i Jerusalem hver gang en skal forsöke å opsnappe noen åndelige visdomskorn.

Det er mye lettere å gå på ski i Nordmarka med biskop Berggrav.

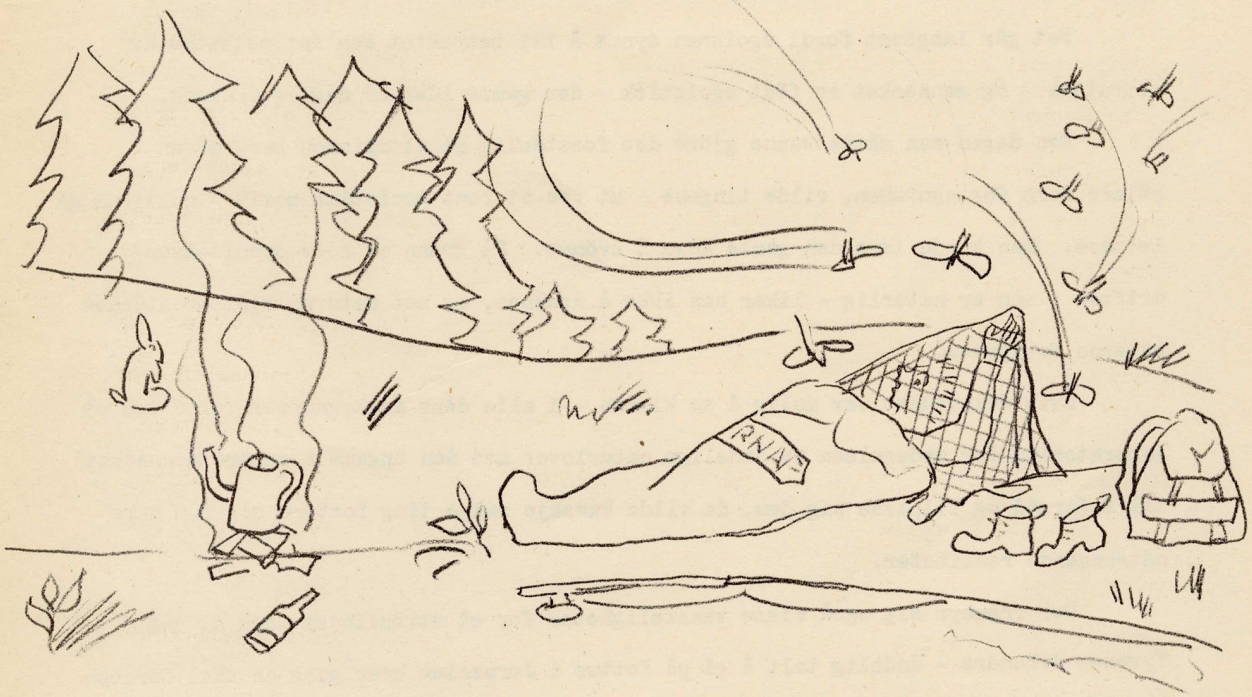
Bekjempelsen av nazismen idag kan derfor også helt realistisk og uinteressant grunne sig på naturlovmessige konklusjoner.

Tro er ikke strengt tatt nödvendig fordi konklusjonen er basert på viden - naturlovmessig viden fra generasjonernes sneglegang gjennem universet - og prövet i samtidens virkelighetsnære praktiske liv.

Men selvfölgelig kan jo dette med naturlovene bli noe ensidig og prosaisk.

En kunde jo vanskelig - sånn uten videre - forestille sig at vår gode pastor Överland for eksempel vilde karakterisere "den store kjærligheten" som et lovbundet resultat av fru Wagtskjolds middager og Schopenhauers teori om kontrastene tiltrekning. Eller at ovennevnte middager over et lengere tidsrum kunde være en medvirkende årsak til at en mann gikk hen og skjöt sig av kjærlighetssorg mens en annen som måtte ta til takke med Mary Jones vilde innskrenke sig til at gå ud og græde bitterlig.

Da var det av myggen bet.



Den ble öieblikkelig henrettet uten antydning til standrett. Den hadde sittet der så lenge at hånden ble blodbestenkt. Men det var den störste blodsutgydelse en

hadde sett siden okkupasjonen av Norge var en kjensgjerning - så en kunde ikke klage. Det kunde forsåvidt ikke myggen heller - den var ferdig.

Og dog var det noe som protesterte inne i en. Ganske visst var dette "plain highwayrobbery" fra myggens side. Blodsugervirksomhet. På den annen side var henrettelsen "plain murder" og "after all" myggen var bare ute i lovlig ærend "for supper". Men hvis det hadde været et menneskebarn som hadde forsökt seg i al stillhet med å stikke en pipette i halefinnen på samme måten og fått samme behandling som myggen - så hadde en jo fått fengsel. Og igrunnen så skulde det være samme ret for Loke som for Tor hvis en skulde tro Darwin.

En minntes med vemod Olav Bulls hyldest til geniet:

Min sixpence av for Darwin
sitt sekel suveren
som puttet dyremarv inn
i våre skrinde ben.

Men myggen var altfor akterutseilet. Hadde det enda vært en apekatt.

Det gikk klart op for en i vildnisset at retten hadde utviklet sig omvendt proporsjonalt med menneskets klör. Rettsfölelsen hadde vokset eftersom hjörnetennene avtok og neglene hadde dannet sig som et minne om ens obskure fortid.

Retten var jordskorpens prosa. Den manglet kirkens hjerte og bajonettens blod. Den var kold, upersonlig og törr - som ens forestilling om en stempletpapirforvalter.

Men den var en hån mot Darwin - mot alles krig mot alle - . Retten var urmenneskets mellemstadium til fullkommenheten - et symbol på kulturens seier over det primitive. Men retten har ikke fullkommenheten som mål - den er instinktets utvikling til rasjonalisme. - en nödutgang for kirken.

Men myggen - den stagnerte reminnisens som var unddradd rettferdighetens goder - gjentok angrepene i stigende antall, og forsvaret var mangelfullt.

Under hensyntagen til Darwin - tross alt - og nattevinden, ble soveposen med myggenett det naturlige kompromis.

Natten var sort og vindens styrke krevet vann over leirbålet. De gamle trærne ynket sig som skalperte rödhuder fra tidernes morgen. Der var ulv i ensom-

heten. Ihvertfall helt sikkert björn, - og ingen lommelykt.

Vinden kom ikke lenger fra det ukjente og forsvant i det ukjente som en smygende katt gjennem sommernatten. Den kom fra minus uendelig og herjet mot plus uendelig. Den var en realitet - koldluftens jagt på varmluften som ble vekk. Der en lå inntullet i soveposen var en blitt forvandlet til noe så nær som en ferdiglaget kålroullett med henblikk på skogens vilde dyr, som man sier.

Retten ble ikke engang prövet. "Ti kjennes for rett", eksisterte ikke i ödemarken. Den var en "dead duck".

Kirken fortonet sig som Martin Luther eller biskop Berggrav stående ansikt til ansikt med björnen å uttale: "Her står jeg....." Det passet likesom ikke riktig med omgivelsene akkurat der.

Da var det at hånden snek sig kjælent ned efter den lange finnekniven - bajonetten - rettens nödutgang - klassisk i sit symbol som korset og vektskålen. Den vilde bli forstått uten ord hvor ord var uforståelige og nyttelöse - her som overalt på jordskorpen.

Og mens selvtilliden blomstret opp igjen i det asiatiske mörke - der hvor menneskehetens tankelys föttes - da så man for sig reinkarnasjonen av urmenneskets hjerte, hjerne og klör i form av kirken, retten og bajonetten.

Sett under dögnfluens lys er de anakronismer, kontraster - tankekors. Men sett under evolusjonens historiske luppe er de et harmonisk hele - en trehodet vandringsstav for menneskeheten under dens lovbundne higen mot en stadig bedre verden.

Pan.

R. N. A. F. TRAINING CENTRE
NEWSPAPER - FUND.

A fund is being raised from the proceeds of sales of advertising space in the camps monthly newspaper, "Lille Norge Avisen", for the purpose of serving as an emergency fund in connection with the war efforts on behalf of Norway. (At the end of the war in Norway the remaining part of the fund, if any, will be used for the erection of a memorial monument in Norway for members of the Royal Norwegian Air Force who died in the service of their country on or after april 9th 1940.)

The records of the fund are kept by R.N.A.F. T.C. Accounting Dept. and audited regularly by its official auditors. The fund has no connection with any public or private institution or organization, Norwegian or otherwise. All work in connection with the publishing of the paper, sale of advertising space, writing of articles, business transactions etc. is voluntary and none remunerative. The cost of paper, ink, printing etc. are the only operating expenses to be paid by the fund.

The rates of advertising space in "Lille Norge Avisen" are as follows:

One Full Page	$100.00
One Half Page	" 60.00
One Quarter Page	" 35.00

No other space than above stated will be sold by the paper.

A committee of five has been appointed as from april 1st 1944:

1. Air Officer Commanding
   R.N.A.F. Training Centre
   (Chairman)

2. Chief Accounting Officer H.Q.
   (Secretary Treasurer)

3. Equipment Officer, Depot No.1
   (Managing Editor)

4. Sergeant in Printing shop, Depot no.1
   (Technical adviser)

5. Airmens representative, Little Norway.
   (Committee counsellor)

BIDRAG TIL

"LILLE NORGE AVISEN"S

SEPTEMBER NUMMER

BEDES TILSENDT

FOTO-TRYKK

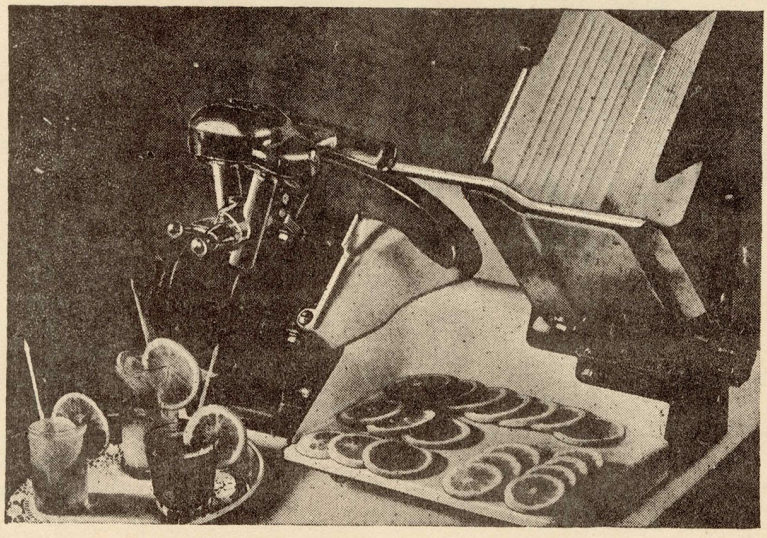
INNEN 10DE SEPTEMBER.

Red.

Royal Norwegian Air Force
TRAINING CENTRE
PRINTING DEPT.
TORONTO, ONT. CANADA.

GLOBE GRAVITY FEED

AMERICA'S MOST POPULAR SLICER



In the GLOBE slicer, the food to be sliced is placed upon an inclined feed chute. It advances automatically, by the force of gravity, each time a slice is removed.

This simple, patented feature eliminates the necessity of feeding by means of spring pressure plates, clamps, or automatic mechanism. Gravity Feed is simpler, faster and more reliable.

GLOBE SLICING MACHINE CO., INC.

STAMFORD, CONN.



SALUTE TO LITTLE NORWAY!

It has been EATON'S pleasure to serve many of the personnel of Little Norway when the camp was at our own Toronto Bay and, later, near Gravenhurst. Like so many Canadians we are impressed and interested in our wartime visitors. We admire their Viking courage and determination and the job they have done against great odds. Only a small part of the Commonwealth Air Training Plan and the Forces on active service, they have made their numbers count in the Army, the Navy and the Air Force. We congratulate the commanding officers of Little Norway and a splendid body of men.

THE T. EATON Co LIMITED
CANADA